

ကံ့ဖွယ်

အချစ်ဆီပါသင့်စေ

(အချစ်လုံးချင်းစုံစုံ(သက်))

အခန်း (၁)

"အဘိုး ... အဘိုး သား ဆယ်တန်းအောင်တယ်၊ မာမီရေ မာမီ၊ သား ဂုဏ်ထူး ငါးဘာသာပါတယ်ဗျ၊ ဒယ်ဒီ ... လေးလေး အန်တီလေး"

အိမ်ထဲပြေးဝင် လာပြီး အော်ဟစ်နေသော သရထံရဲ့ အသံကြောင့် အိမ်ရှိလူကုန် ဧည့်ခန်းထဲ အပြေးရောက်လာကြသည်။ ။ အဘိုးဖြစ်သူ ဦးပြည်သာအောင်က မြေးပခုံးကို ဖက်ပွေ့ကာ ဂုဏ်ယူလေသံကြီးနှင့် ...

"အဘိုးမြေးလေး တော်လိုက်တာကွာ အဘိုး အနည်းဆုံး ဂုဏ်ထူး ငါးခုလို့ ပြောတာကို ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်၊ မြေးက အတော်ဆုံး၊ ဒါကြောင့် အဘိုးက အချစ်ဆုံး အမယ်လေး မြေးကြီးရာ ၊ အဘိုးက ဂုဏ်ပြုပွဲ လုပ်ပေးမယ်ကွ ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး၊ ပါတီပဲနော်၊ အကျဉ်းမရဘူး သူငယ်ချင်းတွေ လည်း ဖိတ်မှာ "

"ဟုတ်ပါပြီ မြေးရယ်၊ မြေးသဘောပါ"

"အဘိုး ... ကားလည်း ပေးမှာ လို့ ပြောထားတာလည်း မမေ့နဲ့ ဦး"

"မေ့ပါဘူးဗျာ ညနေသားကြိုက်တဲ့ ကားရစေရမယ်၊ အဘိုးက အဆင်သင့်မှာ ပြီးသားပါ"

"ဒယ်ဒီ ... ဒယ်ဒီကရော သားကို ပါပေးမှာ လဲ"

သရထံမေးလိုက်တော့ ဦးကျော်ထင်မျက်နှာက ယောင်ယောင်မျှ ပြုံးလျက် ...

"အဘိုးက အားလုံး လုပ်ပေးနေတာပဲ၊ ဒယ်ဒီက ပေးစရာ လိုသေးလို့ လားကွ"

"အဘိုးပေးတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ ဒယ်ဒီသားပဲဥစ္စာ ဒယ်ဒီပေးရမှာပေါ့"

"အရင်လည်း သားလိုအပ်တာ ဒယ်ဒီဝယ်ပေးနေတာပဲကွာ"

"အဲဒါနဲ့ မတူဘူးလေ၊ အခု သားကို ဂုဏ်ပြုရမှာ "

"အေးပါကွာ သားလာချင်တာ ပေးပါမယ်"

ဒယ်ဒီဆီကရပြန်တော့ သရထံ မာမီကို ခွဲနဲ့စွာ ဖက်တွယ်လိုက်ပြီး ...

"မာမီရော"

"သားကကွယ် တစ်ယောက်ချင်းစီက တောင်းနေတော့တာပဲ"

"သားမှာ ဒီအဘိုး ဒီအဖေဒီအမေနဲ့ ဒီဦးလေးအဒေါ်တွေပဲ ရှိတာ၊ တစ်ခုစီ တောင်းရမှာ ပေါ့ဗျ၊ သားက အားလုံးအတွက် ဂုဏ်ထူးတစ်ခုစီ ယူပေးထားတာ ဟုတ်တယ်နော်၊ အန်ကယ်လေးနဲ့ အန်တီလေး"

"ဟားဟား ငါတူကြီးကတော့ လုပ်ပြီ၊ အန်ကယ်လေးဆီကလည်း ယူဦးမလို့ ပေါ့လေ"

"အန်ကယ်လေးတင် မဟုတ်ဘူး ၊ အန်တီလေးဆီကပါ တောင်းဦးမှာ ၊ အန်တီလေး သားအတွက် ပါတီဝတ်စုံတစ်စုံပဲနော်"

"အဟင်းဟင်း ပေးရမှာ ပေါ့ကွယ်၊ ဒီတူလေး တစ်ယောက်တည်း ရှိ

တဲ့ ဟာကို"

အားလုံးရဲ့ မျက်နှာမှာ အပြုံးကိုယ်စီနှင့် သရဖုံအတွက် ဂုဏ်ယူနေကြသည်။ သရဖုံက ဒီမိသားစုမှာ တစ်ဦးတည်းသော မြေးလေး သားလေး တူလေးပါ။ ဦးပြည်သာအောင်မှာ ကိုကျော်ထင်နှင့် ကိုမောင်လွင်ဆိုသော သားနှစ်ယောက်ရှိပြီး အိမ်ထောင်ကိုယ်စီ ကျသော်လည်း ကိုကျော်ထင်နှင့် ခင်နန္ဒာမှာ သာ သရဖုံဆိုသည့် သားတစ်ယောက် မွေးခဲ့သည်။

ကိုမောင်လွင်နှင့် ဒေါ်သီရိကြွေတို့ မှာ သားသမီးတစ်ယောက်မှ မမွေး။ ကိုမောင်လွင်မှာ ချွတ်ယွင်းချက် ရှိတာလား။ ဒေါ်သီရိကြွေမှာ ချွတ်ယွင်းချက် ရှိနေတာလား ဆိုတာတော့ မသိ။

ဒါကြောင့်မို့ သရဖုံကိုပဲ အားလုံးအကဲပိုစွာ ပိုင်းချစ်နေကြရသည်။ သရဖုံကလည်း သူ့ကို ချစ်အောင် ခင်တွယ်အောင် လိမ္မာရေးခြားရှိ၏။ ဆယ်တန်းကို အဘိုးက ဂုဏ်ထူးငါးဘာသာ ပါစေချင်သည် ပြောလိုက်တာနှင့် စာကို အာရုံစိုက်ကာ ဂရုတစိုက် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သူ လိုချင်တာကိုလည်း ခွဲနဲ့ ကာ ရအောင်တောင်းတတ်၏။

အားလုံးရဲ့ အလိုလိုက်ခံထားရသော်လည်း သူရဖုံက လူဆိုးလူသွမ်းလေး မဟုတ်ခဲ့ပေ။ ဒါကြောင့် အဘိုးဦးပြည်သာအောင်က သရဖုံကို သားတွေထက် အချစ်ပိုနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

"တီ ... တီ"

"ခဏလေးနော် အဘိုး၊ သူငယ်ချင်းတွေဆီက ဖုန်းလာတာ ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ သူတို့ လည်း ဂုဏ်ထူးတွေ ပါကြတယ် အဘိုးရ၊ ဘယ်လို ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ လုပ်မလဲ လှမ်းမေးတာ ထင်တယ်"

အဘိုးကိုပြောလိုက်ပြီး တိုက်ကြီးရဲ့ ပေါ်တီကိုဘက် သရဖုံ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

"ဟယ်လို ငွေလ၊ အပြင်ရောက်နေပြီလား၊ ကျော်သက်နဲ့ ရော တွေ့ပြီးပြီလား၊ နင့်ဆီ လာမယ်ပြောတယ်"

"အခု သူ လာခေါ်လို့ နင့်အိမ်ကို ထွက်လာနေပြီ၊ ငါတို့ နင့်အိမ်မှာ ဘရိတ်ဖတ်စ် စားမယ်နော်"

"ဪ ... အေး စီစဉ်ခိုင်းထားမယ်လေ၊ ညကျရင်လည်း ကဲရဦးမှာ ၊ အဘိုးက ပါတီပေးမှာ တဲ့ ဟ"

"အိုကေပေါ့ လန်းမယ်လေ၊ ငါ့အိမ်ကတော့ သိပ်မမိုက်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးပြီး လူတွေကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးရုံပဲ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆွဲရတာပေါ့ဟာ"

"နင့်အဘိုးကတော့ နင့်စိတ်ကြိုက် နင်ဖြစ်ချင်တာ အကုန်လုပ်ပေးတာပဲ၊ နင့်အဘိုးက နင့်မိဘတွေထက်တောင် နင့်ကိုပိုချစ်သေးတယ်"

"အေး ဟုတ်တယ် အဲဒါကတော့ မြေကြီး လက်ခတ်မလွဲဘဲ၊ အဲဒါကြောင့် ငါကလည်း မိဘတွေထက် အဲ ... ဒယ်ဒီထက် အဘိုးကို ပိုချစ်တယ်၊ ဒယ်ဒီကတော့ မာမီလောက် ငါ့အပေါ် မနွေးထွေးသလိုဘဲ၊ အဘိုးကလည်း အဲဒီကိစ္စ ဒယ်ဒီကို အရမ်းပြောတာ၊ မင်းပုံစံ အေးစက်စက်နဲ့ ဆိုပြီးလေ၊ ငါလိုတာ ဒယ်ဒီဝင်မပေးရင် ဆိုတော့တာပဲ"

"အေးပါ နင်ကတော့ နင့်အိမ်မိသားစုအကြောင်းပြောရင် ရွန်းရွန်းကို ဝေနေတာပဲ၊ ဒါပဲနော် ဆုံမှ ဆက်ပြောကြမယ်"

"အိုကေ ငွေလ ဒါပဲနော်"

ဖုန်းပိတ်ပြီး သရဖယ် အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည် ။ မိသားစုတွေက ဧည့်ခန်းမှာ ပဲ ရှိနေကြသေးသည် ။

"အဘိုး သူငယ်ချင်းတွေလာမယ်၊ ဘရိတ်ဖက်စ် ဒီမှာ ဆွဲမယ်တဲ့ ၊ စီစဉ်ခိုင်းလိုက်ဦးနော်"

အဘိုးက အာဏာအရှိဆုံးမို့ အမိန့်ပေးလို့ ရအောင် ခွဲခွဲ၍ အပူကပ် လိုက်သည် ။ အဘိုးက ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ...

"ကဲ ... သမီးနှစ်ယောက် လုပ်ပေးလိုက်ကြစမ်း၊ အကောင်းဆုံး စီစဉ်ပေးလိုက်နော်၊ မြေးလေး မျက်နှာမငယ်စေနဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ"

ဒေါ်ခင်နန္ဒာက သားအတွက် သွက်လက်စွာ ပြောလိုက်ပေမဲ့ ဒေါ်သီရိ ကြွေက အနည်းငယ် နှာခေါင်းရှုံ့ချင်သည် ။ မိုးလင်းလို့ အလှအပ ပြင်ပြီးလျှင် ဘာမှ မလုပ်ချင်သော်လည်း ဦးပြည်သာအောင် ငြိုငြင်အောင် တော့ မနေရဲပေ။

ဦးပြည်သာအောင်က ဒီမြေးမှ ဒီမြေးပါ။ မွေးကင်းစအရွက်ကတည်းက သည်းသည်းလှုပ် အကဲပိုလွန်းခဲ့သည် ။ ဖအေဖြစ်သူ ဦးကျော်ထင်က ဒီလောက်မဟုတ်။

ထွေးထွေးပွေ့ပွေ့ ချောမြူထိန်းကျောင်းခြင်း မရှိ။ ဝတ္တရား ကျေရုံ လောက်ပဲလို့ တောင် သတ်မှတ်လို့ ရသည် ။ မိခင်ဖြစ်သူ ခင်နန္ဒာက တော့ မိခင်မေတ္တာအပြည့်အဝနှင့် သားအပေါ် ကြင်နာတတ်သူပါ။

အဘိုးစိတ်တိုင်းကျရုံထက် သားကို တကယ်ချစ်မြတ်နိုးတာ အမှန်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

"ကဲ ... ခင်က ကောင်မလေးတွေကို သေချာခိုင်းထားနော်၊ ကြွေလို

အပ်တာလေးတွေ ပြေးဝယ်လိုက်ဦးမယ်၊ ကုန်တိုက်က နီးနီးလေးဆို တော့ မြန်ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြွေ"

"လိုအပ်တာ မရှိအောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး လုပ်ပေးလိုက်နော်၊ မြေးလေး လုံးဝ မျက်နှာမငယ်စေနဲ့ ၊ ကဲ သားနှစ်ယောက်က ကုမ္ပဏီ သွားကြမှာ မဟုတ်လား၊ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တိုင်တိုင်ပင်ပင် လုပ်ကြနော်၊ စီးပွားလုပ်တယ်ဆိုတာ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပိုပြီး တိုးတက် လာတာမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ"

ဦးကျော်ထင်နှင့် ဦးမောင်လွင်၊ တစ်သံတည်းဖြစ်အောင် ပြောရသည်။ ။ အသက်လေးဆယ်ကျော် ဒီအရွယ်ထိ ရောက်တာတောင် ဖအေ ဖြစ်သူရဲ့ ဩဇာအာဏာအောက်မှာ နာခံနေရတုန်းပါ။ ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်တင်သွင်းသော ကုမ္ပဏီကြီးက ဖခင်လက်ထက်ကတည်းက အောင်မြင်လာခဲ့တာမို့ ကိုယ်တွေက အသာလေး စီမံကွပ်ကဲသည့်နေရာမှာ အသာလေး နေရာရရုံပင်။

အခုချိန်ထိ အဖေက အိမ်ကနေ ဥက္ကဋ္ဌနေရာကို ယူထားဆဲပင် ဖြစ်၏။ ။ ဘယ်သားကို ဥက္ကဋ္ဌနေရာပေးရမလဲ၊ ဆုံးဖြတ်မရသေးလို့ ဖြစ်မည်။

"မင်းတို့ စိတ်တူကိုယ်တူ လုပ်ကြ၊ ခွဲဝေပြီး ပေးလိုက်ရင် စိတ်ဝမ်းကွဲ ကုန်မှာ စိုးလို့ စုစုစည်းစည်းနဲ့ တစ်အိမ်တည်းနေပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မနာလို မဖြစ်ကြနဲ့ အမွေတွေကို ငါ မသေခင်တော့ အညီ အမျှ ခွဲပေးခဲ့မှာပါ၊ စိတ်ဝမ်းကွဲချင်တဲ့ သူ ရှိရင်တော့ အဲဒီလူအတွက် လည်း စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး "

ပြတ်သားစွာ ပြောထားတာမို့ ဘယ်သူမှ မလုပ်ရဲ။ ဦးပြည်သာအောင်
က သားတွေကိုလည်း မျက်နှာသာမပေး။ ချွေးမတွေကိုလည်း မျက်နှာမ
လိုက်။ ခပ်တင်းတင်းသာ ဆက်ဆံလျက် စိတ်တိုင်းမကျစရာ တွေ့လျှင်
အရှက်ရအောင် နစ်နာစွာ ပြောဆိုပြီး အိမ်ပေါ်က နှင်ချတတ် တာ
ကြောင့် ဘယ်သူမှ အမှားမလုပ်ရဲပေ။ ဦးပြည်သာအောင် အပြစ်မမြင်တ
တ်တာ၊ ဦးစားပေး အလိုလိုက်တာဆိုလို့ သရထံ တစ်ယောက်သာ ရှိ
သည် ။

သရထံဆိုသည့် ဒီကလေးကလည်း ...။

အခန်း (၂)

"ကဲ ... သူငယ်ချင်းတို့ ဆွဲကြ၊ မင်းတို့ အကြိုက်တွေချည်း စီစဉ်ခိုင်းထားတာ၊ မင်းတို့ ငတ်ကြီးကျမယ်ဆိုတာ သိလို့ "

"အေး ... မင်းအိမ်လာရင် စားရမယ်ဆိုတာသိလို့ ငါတို့ ကလည်း ရောက်အောင်လာတာ၊ ငွေလကလည်း ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ဆွဲရအောင်ဆိုတာ လက်မခံဘူးလေ၊ မင်းမာမိနဲ့ အန်တီလေးရဲ့ လက်ရာက ပိုမိုက်တတယ်တဲ့ "

"အဟင်း ... ငွေလက အဲလိုပဲ မြှောက်ပင့်စားနေကျလေ"

သရယံပြောတော့ အဘိုးရော မာမိနှင့် အန်တီလေးရော ရယ်ကြသည်။ ။ ငွေလ နှုတ်ခမ်းလေးကတော့ ခပ်စူစူလေး ဖြစ်သွားကာ ...

"အံ့မယ် ... ငါက စားချင်လို့ မြှောက်ပင့်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ငါ့အိမ်က လူတွေ လုပ်တာထက် အန်တီတို့ လုပ်တာက တကယ်ပရော်ဖက်ရှင်နယ်ပဲ၊ အရမ်းမိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် အဘိုးက အိမ်အကူတွေကို မချက်ခိုင်းဘဲ အန်တီတို့ ကို ချက်ခိုင်းတာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား အဘိုး "

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ မှန်ပါ့၊ ငွေလ အတွေးမှန်ပါတယ်ဗျာ"

အဘိုးက သရယံသူငယ်ချင်းတွေကိုတော့ ဓာတ်တည့်အောင် ပေါင်းသင်းပေးတတ်သည်။ ။ သရယံ ပျော်ရွှင်ဖို့ ဆိုရင် အမြဲလို ဖြည့်ဆည်းပေး

ဖို့ အဆင်သင့်ပင်။

သရဖုံရဲ့ အမေကို အစက သားကြီးနှင့်လုံးဝကို သဘောမတူခဲ့။ ခါးခါးသီးသီးကို ငြင်းဆန်ခဲ့ပြီး ဇွတ်အတင်းအကျပ်ခွဲဖို့ ကြိုးစားသေးသည် ။ ကိုယ့်လောက် အဆင့်အတန်းမရှိ နွမ်းပါးသူကို ပတ်သက်ရပါမလားလို့ သားကို အမျိုးမျိုး ကြိမ်းမောင်းဆူပူခဲ့၏။

နောက်ဆုံး သားကျော်ထင်က ခင်နန္ဒာကို လက်လှမ်းမမီနိုင်သော နယ်စပ်မြို့လေးအထိ ခိုးပြေးသွား၏။

ခင်နန္ဒာကို အဲဒီလောက်ထိ ချစ်သော သားကို ဦးပြည်သာအောင် အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားကာ အမွေပြတ် ကြေညာပစ်လိုက်သည် ။

ကိုယ့်စကားလွန်ဆန်သော သူကို ဦးပြည်သာအောင် စိတ်ထဲမှာ အလေးအနက်မထား တန်ဖိုးလည်း မထားတတ်ပေ။

ဒီမြေးလေးနဲ့ မှ စိတ်တွေ ပြောင်းလဲလာရတာပါ။ မြေးယောက်ျားလေး မွေးသည် ဆိုသော သတင်းကြားမှ သားကြီးကို ပြန်ခေါ်ခဲ့သည် ။

မြေးအမေကိုလည်း လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

"အဘိုး"

"ဟင် ... မြေးလေး"

"ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ အဘိုးရ၊ အဘိုးက ငိုငိုကြွေးကြွေး ဖြစ်နေတယ်၊ သားသူငယ်ချင်းတွေ လာလို့ အဘိုး စိတ်ရှုပ်သွားတာလား"

"ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး မြေးရယ်၊ အဘိုး စိတ်မရှုပ်ပါဘူး၊ မြေးတို့ ကို ကြည့်ပြီး အဘိုးကပျော်နေတာပါ၊ ကဲ ... မြေးတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြ၊ ပါတီအတွက် အဘိုး ကွန်တက်ချိတ်ပေးမယ်၊ ခင်နဲ့ ကြွေ မြေးတို့

ကို လိုအပ်တာ အကုန်လုပ်ပေးနော်၊ အိမ်ဖော်တွေနဲ့ လွှဲမထားနဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ခင်တို့ ဒီနားမှာ ပဲ နေမှာ ပါ"

မြေးကို အချစ်ပိုလွန်းသော ဦးပြည်သာအောင်ကို ဒေါ်ခင်နန္ဒာ မငြိုငြင်ရဲ။ သူဌေးချွေးမ၊ သူဌေးကတော်နဲ့ မတန်အောင် ဇိမ်ကျကျ စတိုင်ကျကျ ဝင့်ဝင့်ထည်ထည် မနေရဘဲ ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်ကတည်းက သိမ်ငယ်စွာ နေရတာပါ။

သားကို မကျေမချမ်း ဖြစ်နေဆဲမို့ ခဏသာ တည်တင်းခက်ထန်စွာ နေခဲ့မယ်ထင်ခဲ့ပေမဲ့ နောက်ပိုင်း စိတ်တိုင်းကျလာလျှင် မိသားစုရင်းနှီးနွေးထွေးစွာ နေဖြစ်ကြမယ် တွေးထားသော်လည်း မဟုတ်ပေ။

အခုချိန်ထိ ချွေးမနှစ်ယောက်ကို အိမ်ဖော်သာသာထားပြီး သားနှစ်ယောက်ကိုလည်း ခပ်တင်းတင်းသာ ဆက်ဆံခဲ့သည် ။ မိမိတို့ ကျိုးနွံစွာ ဘယ်လိုပဲနေနေ အောက်သက်ကျေအောင် ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားကြိုးစား အသိအမှတ်ပြု မခံရ။

အမြဲတမ်း ဒေါက်ထောက် ကြည့်နေလျက် ဘယ်တော့မှ မျက်နှာသာမပေးပေ။ ဒါကြောင့်မို့ သားနှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ တော့ ချွေးမနှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ရော ဦးပြည်သာအောင်ကို မကျေနပ်ချက်တွေ ရှိနေကြသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ လည်း မတွန်းလှန်ရဲ မဆန့်ကျင်ရဲကြပါ ။ လေသံမာမာတောင် မတုံ့ပြန်ရဲ။ အငြိုငြင်မခံရဘဲ အလိုက်အထိုက် ကျိုးနွံနာခံစွာ နေနေကြရသည် ။

"မာမီ သားတို့ တစ်သျှူးဘူး ကုန်သွားလို့ မူမူကို ပေးခိုင်းလိုက်ပါဦး"

"ဪ ... အေး သားပေးခိုင်းလိုက်မယ်နော်"

"ဒီ နား မှာ မနေနဲ့ တော့လေ၊ အဘိုးမှ မရှိတော့တာ၊ မာမီရော ဘရိတ်ဖတ်စံ စားပြီးပြီလား"

"အင်း ... သား ဒယ်ဒီကုမ္ပဏီမသွားချင် စားပြီးသွားပြီသားရဲ့ "

"အန်တီလေးရော"

"ပြီးပါပြီ သားရယ်၊ ဪ ... အန်တီလေးရော သားအတွက် ဝတ်စုံ သွားဝယ်လို့ ဖြစ်ရဲ့ လား"

"ဖြစ်တယ် ဝယ်ချည်ပါ အန်တီလေးရဲ့ ၊ သားတို့ လည်း စားလို့ ပြီးခါ နီးပါပြီ"

"အဘိုး ပြန်ဆင်းလာရင် သေချာ ပြောပေးထားဦးနော်၊ သားအနား မှာ နေမပေးလို့ ဆူနေဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီလေးရဲ့ စိတ်ချပါ၊ အဘိုး လုံးဝမဆူစေရဘူး"

မာမီနှင့် အန်တီလေး စားသောက်နေသည့် နေရာကနေ ထွက်သွား တော့ ငွေလနှင့် ကျော်သက်တို့ က စပ်စုသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ...

"ဟဲ့ ... နင့်မာမီနဲ့ အန်တီလေးက နင့်အဘိုးကို အရမ်း ကြောက်ကြရ တာပဲနော်၊ အရမ်းကို ကျိုးနွံပြီး ပျာနေတာပဲ"

"ကျိုးနွံတာထက် ယောက္ခမဆိုပြီး လေးစားကြတာပါဟ၊ အဘိုးက အနေတည်တယ်လေ"

"သူ သဘောမတူတဲ့ ချွေးမတွေရလို့ ဒီလို ဆက်ဆံနေတာ မဟုတ် လား၊ နင်တို့ မိသားစုအကြောင်း ဒီအသိုက်အဝန်းက အားလုံး သိတယ်"

"ငါ့အဖေပြောတာလည်း မင်းအမေနဲ့ သဘောမတူလို့ မင်းအဖေကို အမွေတောင် ဖြတ်ခဲ့သေးတာတဲ့ ။ အဲဒါကြောင့် အခုထိ လုပ်ငန်းတွေကို

တောင် ဘယ်သားကိုမှ ခွဲမပေးသေးတာဆို"

"အင်း ... ဟုတ်မလား မသိပါဘူး၊ မာမို့ကိုတော့ ခါးခါးသီးသီးကို သဘောမတူခဲ့တာလို့ ပြောတယ်၊ အန်တီလေးကိုတော့ အဲလောက် မဟုတ်ဘူး ၊ အန်တီလေးအပေါ် အရမ်းလည်း မတင်းမာဘူး၊ လုပ်ငန်းတွေ လွှဲမပေးသေးတာကတော့ သားနှစ်ယောက်လုံးကို စိတ်တိုင်း မကျသေးလို့ ဖြစ်မယ်၊ ဒယ်ဒီနဲ့ အန်ကယ်လေးက အဘိုးလက်ထက်ကထက် ပိုပြီး အောင်မြင်အောင် လုပ်မပြနိုင်သေးဘူးလေ၊ ပုံမှန်အတိုင်း လည်ပတ်နေရုံပဲ ထင်တယ်၊ တခြား ဘိလပ်မြေစက်ရုံနဲ့ သကြားစက်ရုံလည်း ဒီအတိုင်းပဲ"

"နင့်အဘိုးက လုပ်ငန်းကြီးတွေ ပိုင်အောင်ကြိုးစားနိုင်ခဲ့တာပဲနော်"

"အဲဒါကြောင့် သားတွေကိုလည်း အဲလို ဖြစ်စေချင်တာပေါ့၊ သူ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်မလာတော့ သားနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ စွန့်ပစ်လို့ လည်း မရနဲ့ အဘိုးက ခပ်တင်းတင်းဆက်ဆံနေတာလို့ ထင်တယ်"

"မင်းကိုတော့ အဲလို မဟုတ်ဘူး နော်၊ တကယ်ကို ချစ်မြတ်နိုးပြီး အလိုလိုက်တယ်၊ မင်းဖြစ်ချင်တာ အကုန်လုပ်ပေးတယ်"

"ငါကလည်း အဘိုးစကားဆို တစ်သဝေမတိမ်း နာခံတာကိုးကွ၊ ဂုဏ်ထူးငါးခုဆို ငါးခုရအောင် လုပ်ပေးတာ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ ကဲချင်တာကိုလည်း ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးတာပေါ့၊ ငါက မြေးအကောင်းစားလေးလေ"

သရဲထဲက လက်မလေးထောင်ကာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြောသည် ။ တကယ်လည်း သူ့ဘဝက လိုတရမင်းသားလေးပါ။ အဘိုးကို အများကြီး ချွဲနဲ့စရာမလိုဘဲ လိုအပ်သမျှ အဘိုးက အပြည့်အဝ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည် ။ မိဘတွေနှင့် အန်ကယ်တို့ အန်တီလေးတို့ လည်း အဘိုးကို

ကြောက်၍ မငြိုငြင်ရဲ။ အဘိုးပြီးလျှင် အားလုံးပြီးပြီမို့ သူကလည်း အဘိုးကိုသာ ပိုပြီးအားကိုးသည် ။

"ကဲ ... သူငယ်ချင်းတို့ စားပြီးရင် ပါတီအတွက် အစီအစဉ်ဆွဲမယ်၊ ငါက ဒီနေ့ ချက်ချင်းကဲလို့ ရအောင် အဘိုးကို ခွဲထားတာ"

"အေး ... နင်က အဆင်ပြေပေမဲ့ ငါတို့ က အိမ်ပြန်ရဦးမှာ ညနေကျ မှ ဆုံမယ်လေ၊ လူကြီးတွေ မပါဘူး မဟုတ်လား"

"လူကြီးတွေပါရင် ထိန်းနေရမှာ နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ပျော်စရာ ကောင်းမှာ လဲ၊ ဒီနေ့တစ်နေ့တော့ ငါအလွတ်ကဲမှာ ၊ အဘိုးက လွတ်ပေးထားပြီး သား"

"ဒါဆို ... အိုကေ"

သူငယ်ချင်း သုံးယောက်လက်ဝါးချင်း ရိုက်၍ အော်လိုက်ကြသည် ။ ဒီအိမ်မှာ အဘိုးအချစ်တော် သရထံ ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်သူမှ ပြောရဲကြတာမှ မဟုတ်တာ။

သရထံက လူဆိုးလေး မဟုတ်ပေမဲ့ အဘိုးရဲ့ ဦးစားပေးခြင်း ခံထားရသူမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်ရွံ့နေခြင်းတော့ မရှိပေ။ အဘိုးကို ခွင့်တောင်းပြီးလျှင် လုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ရနေသည် မို့ ကျော်သက်နှင့် ငွေလဟံသာကို အိမ်မှာ ခေါ်၍ ဒီလိုပဲ ကဲနေကျပါ။

ညဘက်ရောက်တော့ အဘိုးငှားပေးသော ကာရာအိုကေခန်းမှာ တခြား သူငယ်ချင်းတွေကိုပါ ခေါ်ပြီး သီချင်တွေဆိုကြ ကကြသောက်ကြ စားကြဖြင့် အပျော်လွန်ကဲ ဖြစ်ကြသည် ။

ဆယ်တန်းအောင်သော အထိမ်းအမှတ်က သရထံတို့ အတွက် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကြီး ဖြစ်သွားလျက် ...။

အခန်း (၃)

သူများ တွေ ဆယ်တန်းအောင်လို့ ပျော်ရွှင်ခုန်ပေါက်အော်ဟစ် နေတာကိုကြည့်ပြီး မင်းထက်ခိုင် ဆိုက်ကား ဆက်မနင်းနိုင်ဘဲ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းနေခဲ့သည်။ သူများ တွေ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ကြည့်ဖို့ အတွက် ညဉ့်ဦးပိုင်းကတည်းက ဟိုပြေးဒီလွှားသွားကြချိန်မှာ သူက ဝင်ငွေများများ ရဖို့ လိုက်ပို့နေရသည်။

"ဒီနေ့ည ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်မှာ ၊ နေ့ဘက်မှာ ပင်ပန်းထားတယ်ဆိုပြီး အိပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ၊ ပိုက်ဆံက ကလေးတွေ ကျောင်းပြန်တက်မှာ မို့ လိုနေတာ၊ ပိုက်ဆံများများ ရအောင် ဆွဲခဲ့"

ညကတည်းက အမေ အမိန့်ချထားတာမို့ အဖေအရက်ဖိုးရအောင် ဆွဲတာမို့ သူက တစ်နေ့ကုန် ဈေးထဲမှာ ကုန်ထမ်းရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ရသမျှ ပိုက်ဆံအကုန် အပ်သော်လည်း အိမ်စရိတ် မလောက်ငဘူးဆိုလျှင် သူ့ကို ညဘက် ဆိုက်ကားထွက်နင်းခိုင်းတတ်သည်။ ။ ဈေးကြိုရသည် ဆိုတော့ မနက်ဆိုလည်း စောစောသွားရတာပါ။

ဒီကြားထဲ ပိုက်ဆံနည်းရင် အဆူအဆဲက ခံရသေးသည်။ ။ အဖေ့ကို အရက် ဝယ်ပေးရတာလည်း သူ၊ ကုန်စိမ်းသည် တွေ ကြိုရင်းက ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပါမလာရင် နင်က အိမ်အတွက် ဒါလေးတောင် တောင်းမလာချင်ဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ ရှင်ဘုရင်သားများ မှတ်နေလား မသိဘူးဆိုတာ

က ပါသေး။

အိမ်မှာ နေရတာ သူတကယ် စိတ်ညစ်နေပါသည် ။ အတန်းပညာ ဆိုလည်း လေးတန်းလောက်ပဲ သင်ခဲ့ရတာ။ သူက အရမ်းကို ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်ချင်သည် ။

ပင်ပန်းဆင်းရဲပြီး ပခုံးနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ထမ်းပိုးရင်းရသော အလုပ် တွေကို မလုပ်ချင်။ ဒါပေမဲ့လည်း ...

"ဟေး ... ငါ အောင်တယ်ကွ"

"ဟဲ့ ... ငါ့နာမည်လေး ပါလား ကြည့်ပေးပါဦးဟဲ့"

ဆူညံသော အသံတွေကြောင့် မင်းထက်ခိုင်အတွေးတွေ လွင့်ပျောက် သွားရသည် ။ အောင်သည့်သူက ပြုံးပျော်အော်ဟစ်ပြီး ကျရှုံးသည့် သူ တွေက မျက်ရည်ကျ ငိုယိုကြသည် ။ သူ့မှာ တော့ ထိုအခွင့်အရေးမျိုး တစ်ခါမှ မခံစားဖူးပါ။

ထိုဝေဒနာတွေ ဝင်လာတိုင်း သူ့ကို မွေးပြီး စွန့်ပစ်ခဲ့သော မိဘတွေ ကို အရမ်း နာကြည်းမိသည် ။ မမွေးချင်လျှင် ဗိုက်ထဲမှာ ကတည်းက စွန့်ပစ်လိုက်ပေါ့။

အခု လူဖြစ်အောင် မွေးထုတ်ပြီးမှ ကျီးထိုးထိုးခွေးစားစား စွန့်ပစ်လို က်တော့ မရှိဆင်းရဲသား မိသားစုက မွေးစားလိုက်၍ သူ ဒီဘဝရောက်ရ ခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ဆိုက်ကားအားလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘယ်လိုက်ပို့ရမလဲ"

"နတ်မောက်လမ်း"

"ဟုတ် ရပါတယ်"

အတွေးနှင့် ငြိမ်သက်နေချိန်မရချေ။ လူငယ်တွေ အပျော်ရွှင်ဆုံးဖြစ်
နေချိန်မှာ သူက ငွေရအောင် ရှာရဦးမည်။

အညာဒေသရဲ့ အနိမ့်အမြင့်မညီသော လမ်းတွေမှာ သူအားစိုက်၍ န
င်းရသည် ။ အအေးဓာတ်ကင်းသော အညာနေ့ကြောင့် သူချွေးတလုံးလုံး
ဖြစ်နေသည် ။ နေမြင့်လာတော့ သူဗိုက်က တဝိုက်ဝိုက် ဆန္ဒပြလာ၍ အိမ်ကို
ပြန်နင်းလာခဲ့သည် ။

အိမ်ထဲ အထင်မှာ တော့ အဖေက စောစောစီးစီး ပုလင်းထောင်နေ
၏။ အမေကတော့ နှုတ်ခမ်းစုစုဖြင့် ဆေးလိပ်ထိုင်သောက်နေသည် ။

"အမေ ထမင်းကြမ်း ကျန်သေးလား၊ ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာလို့ ပြန်လာ
တာ"

"ဟဲ့ ... ဒီမှာ နင် ပြန်မလာသေးလို့ ဈေးမှ မသွားရသေးတာ၊ ဘယ်
က ပိုက်ဆံနဲ့ ချက်ပြုတ် ထားရမှာ လဲ၊ ညက ကျန်တဲ့ ပိုက်ဆံလေးလည်း
နှင့်အဖေက ဆိုက်ကား နင်ယူနင်းလို့ ဆိုပြီး တောင်းသွားလို့ ပေးလိုက်ရ
တယ်၊ ဒီမှာ မျိုဆို့နေတာ မတွေ့ဘူးလား"

"ဟင်းမကျန်လည်း ညက ထမင်းကြမ်းတော့ ကျန်ဦးမှာ ပေါ့၊ ဆီ
ဆမ်းပြီး ကျွန်တော် စားလို့ ရပါတယ်"

"နင့်ညီနဲ့ ညီမ စားသွားပြီလေ၊ ဘယ်ကျန်တော့မလဲ ကဲ စကားများ
မနေနဲ့ ပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံသာ မြန်မြန်ပေးစမ်းပါ၊ ဘယ်လောက်ပါလာလဲ
ပြော"

"လေးထောင်ရဲ့တယ် အမေ"

"ဟိတ်ကောင် ငါ့ဆိုက်ကား ယူသွားတာဆိုတော့ ငါနှစ်ထောင် ဆိုင်

တယ်နော်၊ ငါ့ကို နှစ်ထောင်ပေး"

"ရှင်က ရှိတဲ့ တစ်ထောင်ယူပြီးလည်း သောက်ထားသေးတယ်၊ နှစ်ထောင်ယူလို့ ဖြစ်မလား"

"ဟ ... ငါ့ဆိုက်ကားယူနင်းလို့ လေးထောင်ရတာ၊ ငါ နှစ်ထောင်ရသင့်တာပေါ့၊ မင်းက ဘာလျှာရှည်တာလဲ၊ ပေးစမ်း နှစ်ထောင်"

အမေ့လက်ထဲက ပိုက်ဆံကို အဖေက ဆွဲယူသည်။ အမေက ပြန်ဆွဲယူပြီး အဖေလက်ကို ကုန်းကိုက်၏။ အဖေက အမေကို နာရင်းပြန်ရိုက်သည်။ နားမခံသာအောင် ဆဲကြဆိုကြ၏။ ထိုမြင်ကွင်းက ရိုးနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဒီနေ့ကျောင်းနေခွင့် မရသော သူ့စိတ်တွေက အကောင်းအတိုင်း မဖြစ်ချင်။

သူ လှည့်ထွက်မည် ပြင်လိုက်စဉ်မှာ ...

"ဟဲ့ ... ဖအေနဲ့ မအေ ရန်ဖြစ်နေတာ မြင်လျက်နဲ့ ဆွဲဖော်တားဖော်တောင် မရဘူး၊ နင့်အဖေအမေ အရင်းဆို နင် အဲလို မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ် နေနိုင်မှာ လား၊ ဟဲ့ကောင်ရဲ့ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ရကျိုး မနပ်လိုက်တာ"

"ငါ အဲဒီကတည်းက ပါလာတဲ့ ငွေကို ယူပြီး သူ့ကိုကျီးထိုးထိုး ခွေးစားစား ပစ်ထားခဲ့လိုက်ရမှာ ၊ ဒီလို ကျေးဇူးကန်းတတ်မှန်း သိရင် ဒီလိုမျိုး အသက်ရှင်အောင် မမွေးဘူး"

"ရှင်ကိုက အဲဒီအချိန်က ကလေး အရမ်းလိုချင်နေတာကိုး၊ သူ့အချိန်တန်ရင် ရလိမ့်မပေါ့။ အခုတော့ သူ့ကို မွေးစားလိုက်ပြီးမှ ထွက်လာလိုက်တာ နှစ်ယောက်တောင်၊ လူက ငပျင်း၊ တစ်ယောက်အပေါ်မှ တာဝန်ကျေဖူးတာ မရှိဘူး၊ ကိုယ့်အရက်ဖိုးတောင် ကိုယ်ဝအောင် ရှာမ

သောက်နိုင်တဲ့ လူက ..."

"ဟ ... မင်း ခိုင်းစားဖို့ ငါခေါ်လာတယ်လေ၊ ဘာတွေ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟိတ်ကောင် မင်းအမေ ငွေရအောင် ထပ်ရှာပေးလိုက်၊ သောက်ကန်းမ နားပူနေတာ မခံနိုင်ဘူး"

ရင်ထဲမှာ တော်တော်လေးကို မခံသာပေ။ မွေးစားသားလို့ သိရသည့် အချိန်က မကြာသေးပါ။ ဒီလို ရန်ဖြစ်ကြရင်းနှင့် စကားနိုင်လှ ပြောရင်း နှင့် သိလိုက်ရတာ။

မွေးစားသားလို့ သိလိုက်ရသည့်အချိန်မှာ သူ ထူးပြီးဝမ်းနည်း သွားတာမျိုးတော့ မဖြစ်ခဲ့။ သားအရင်းသာဆို ဒီလို ပညာမသင်ပေးဘဲ ဝန်နှင့်မမျှအောင် အနိုင်ကျင့် နှိပ်စက်နေမှ တော့ သားအရင်မှ ဟုတ်ပါ့မလားဆိုသည့် အတွေးမျိုး သူအချိန်တိုင်း တွေးဖြစ်နေခဲ့တာမို့ပါ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာ စားပွဲထိုး ဝင်လုပ်ရသည် ။ မုန့်ကြော်လည်း ရောင်းခဲ့ရသည် ။ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် ထမင်းဆိုင်တွေမှာ ပန်းကန်ဆေး ခွက်ဆေး အစုံ လုပ်ခဲ့ရ၏။

အဖေဖြစ်သူကဆို သူအရက်ဖိုးရဖို့ အတွက် မိဘမဲ့လေးပါ။ ထမင်းလေးစားဖို့ သောက်ဖို့ အတွက် ပိုက်ဆံလေး နည်းနည်းလောက်ပါ ခင်ဗျာလို့ လည်တောင်းပြီး ပိုက်ဆံအပ်ခဲ့ရ၏။

ပိုက်ဆံနည်းလျှင် အရိုက်ခံရသည် ။ အရက်ဝယ်သွားရင်း အရက်ပုလင်းကို မနိုင်လို့ ကွဲသွားတော့ သွေးထွက်အောင် အရိုက်ခံခဲ့ရတာလည်း သူ မမေ့။

"ဟိတ်ကောင် ပေကတ်ကတ်နဲ့ ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ ငွေထပ်ရှာပေးလိုက်လို့ "

"ကျွန်တော် မနေ့က တစ်နေ့ကုန် ကုန်ထမ်းလို့ ရသမျှ အမေ့ကို ပိုက် ဆံအကုန်အပ်တယ်။ ညဘက်ကျတော့ ဆိုက်ကားထွက်ဆွဲဆိုလို့ ထွက် ဆွဲရတယ်။ အခု ဗိုက်ဆာလို့ အိမ်ပြန်လာတာ အိမ်မှာ ဘာမှ စားစရာမရှိ ဘူး၊ ဘာမှ မစားရဘဲ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် ငွေထွက်ရှာနိုင်တော့မှာ လဲ အဖေ"

"ဟိတ်ကောင် သားသမီးအရင်းသာဆို မိဘတွေကို အဲလို ဆင်ခြေ ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ကျွန်တော်သာ သားအရင်ဆိုလည်း အဖေတို့ အဲဒီလို ခိုင်းရက်မှာ မ ဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား။ ညီလေးအရွယ်တုန်းက အဖေအတွက် သူတောင်းစားလို ကျွန်တော် ပိုက်ဆံလည်း တောင်းခဲ့ရတယ်။ စားပွဲထိုး ပန်းကန်ဆေး အမှိုက်ကောက် ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့ရတာပါ။ အဲဒါ မွေး စားသားမို့ ခိုင်းရက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ အခု အဖေတို့ သားသမီးအရင်း တွေ အဖေတို့ အဲလို ခိုင်းဖူးသလား၊ ကျွန်တော် ရှာပေးတဲ့ ငွေတွေနဲ့ အ ဖေတို့ သားသမီးအရင်းတွေကို ကျောင်းကောင်းကောင်း ထား၊ အစား ကောင်းကောင်း ကျွေး ပညာကောင်းကောင်း သင်ပေးနေတာ မဟုတ် ဘူး လား"

သူ့စကားအတွက် အဖေဒေါသဖြစ်သွားသလို အမေလည်း မျက်နှာကြီး တင်းမာလျက် ဆတ်ဆတ်ခါသွားကာ ...

"အောင်မာ ... နင့်ကို နင့်မိဘအရင်းတွေကတောင် မမွေးချင်လို့ စွန့် ပစ်ထားတာ၊ ငါတို့ က ကိုယ့်သွေးသားမဟုတ်ဘဲ နင့်ကို ဒီအရွယ်ထိ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာရတာဟဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ရမှန်း မသိ စော်ကား ချင်နေသလား ဟုတ်လား"

"ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ရကျိုး မနပ်အောင် စော်ကားခံနေရတာ

ကောင်းသေးလားကွ၊ ဒီကောင် ငါလုပ်လိုက်ရ သေတော့မယ်၊ သွားစမ်း ကွာ မင်း ပိုက်ဆံမပါဘဲ ပြန်မလာနဲ့ "

"ဟဲ့ ... ဟိုကပြောနေတာ ကြားလား၊ ဒီပိုက်ဆံက နင့်ညီနဲ့ ညီမကို မုန့်ဖိုးပေးလိုက်ရင် ကုန်ပြီ၊ နေ့လယ်စာအတွက် ဈေးဝယ်ဖို့ ကလည်း နင့်အဖေက တစ်ဝက်ယူသွားတယ်၊ နင်ပိုက်ဆံပါလာမှ နေ့လယ်စာ ည နေစာ ချက်လို့ ရမှာ နားလည်လား၊ နင်ကျေးဇူး မသိတတ်ရင်တော့ ငါ တို့ ကို အငတ်ထားပေါ့ဟယ်၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ"

သက်ပြင်းချပြီး ပုဆိုးလေးကွင်းသိုင်း၍ ပြန်ထွက်လာခဲ့ရသည် ။ သူ ဒီဝဋ်ကြွေးက ဘယ်ချိန်ကျွတ်မှာ လဲ

ဒီလိုဒုက္ခတွေ ခံစားနေရတာ မွေးမိဘတွေကြောင့်ပင်။ ဒီဘဝ ဒီ ဝဋ်ကြွေးက ကျွတ်ချင်နေပါပြီ။

ဘယ်လို ရုန်းထွက်ရမလဲ။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ပြီး ကိုယ့် ထမင်းကိုယ်ရှာ စားနိုင်မှ ခြေစုံကန်ထွက်ရင်ရော သင့်တော်ပါ့မလား။

သူတို့ ပြောသလို မွေးမိဘတွေက ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ပစ်ရက်ပေ မဲ့ သူတို့ ကမှ သွေးသားမတော်စပ်ဘဲ ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့ သေးတာပါ။

မွေးကင်းစ အရွယ်လေးမှာ မွေးစားခဲ့ကြတာမို့ ချေးသုတ်သင် သေး သုတ်သင် အရမ်းကို ဒုက္ခများ ခဲ့ကြမှာ ပါ။ ဆိုက်ကားနင်း ပန်းရံလုပ်၍ သူ့အတွက် မုန့်ဖိုးရှာခဲ့ရသည့် အဖေကျေးဇူးတွေ ကလည်း နည်းတာမ ဟုတ်။ ဒီကျေးဇူးတွေအတွက် ...။

အခန်း (၄)

"ကျေးဇူးရှိတာတော့ ရှိတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ က လွန်လွန်းတယ်၊ မင်းကို ခိုင်းလို့ ရတဲ့ အရွယ်ကတည်းက ခိုင်းစားလာတာ၊ သူတို့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာနဲ့ တောင် မတန်ဘူး၊ သူတို့ က မွေးစားသားလို့ အတိအလင်း ကြေညာပြီး သေသေချာချာကို ခိုင်းစားတာ ရဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်"

ဝင်းအောင်က မျက်နှာကို မဲ့ရှုံ့ပြီး ပြောနေသည် ။ ကုန်ထမ်းပြီး စချွေးစိုနေသော ပုဆိုးကို စလွယ်သိုင်းပစ်လိုက်ပြီး မှာ ထားသော ထမင်းသုပ်ကို အရင်ဆုံး ပလုပ်ပလောင်း ပါးစပ်ထဲ ခွံ့ရသည် ။

"ဟကောင်ရ လည်နင်ပါဦးမယ် ဖြည်းဖြည်း"

"မနက်ကတည်းက ပိုက်ဆာနေတာကွ၊ အိမ်မှာ ဘာမှ မရှိလို့ ကုန်ထမ်းလို့ ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်စားရတာ"

"မင်းကကွာ ပိုက်ဆံကို မအပ်ဘဲ အပြင်မှာ ကိုယ့်ဗိုက်ကို အရင်ဖြည့်ပါလား၊ ကျန်တဲ့ ပိုက်ဆံကိုမှ အပ်လိုက်ပြီးတာပဲ"

"ငါ အဲဒီလိုမျိုး မလိုမ့်တစ်ပတ် မလုပ်ချင်ဘူး၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရသမျှ ပိုက်ဆံအကုန် အပ်ခဲ့ရတာဆိုတော့ အကျင့်ပါနေပြီ၊ ပြီးတော့ သူတို့ ကမှ ငါ့မွေးမိဘအရင်းတွေထက် တော်သေးတယ် မဟုတ်လား၊ ငါ လူဖြစ်လာတာ မွေးမိဘတွေကြောင့် မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့ကို သေသလား ရှင်

သလား စိတ်မဝင်စားလို့ ပစ်ထားခဲ့ကြတာ၊ သူတို့ က ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်လာလို့ မှ ဒီလို လူဖြစ်လာသေးတယ် "

"မင်းမိဘတွေ ဘယ်သူတွေလဲ ဘယ်မှာ နေလဲ၊ မင်းမေးမကြည့်ဘူး လား၊ စုံစမ်းမကြည့်ဘူးလား "

"အဖေ မြဝတီဘက်မှာ အ လုပ်သွားလုပ်ရင်းနဲ့ လူတစ်ယောက်က တောထဲမှာ လာစွန့်တာကို မြင်လို့ ကောက်လာတာတဲ့ ၊ အစက ကလေး ကို စွန့်ပစ်ခဲ့တယ်လို့ မထင်ဘူး၊ နောက်ကို လှည့်ကြည့်ကြည့်နဲ့ ခပ်သုတ် သုတ် ပြေးထွက်သွားတော့ မဟုတ်တာ လုပ်ပြီး ရဲလိုက်လို့ ပြေးတယ်ပဲ ထင်တာ၊ ရှေ့ဆက်လာရင်းမှ အဲဒီလူထွက်လာတဲ့ ဘက်ကနေ ကလေးငို သံကြားလို့ သွားကြည့်မှ ကလေးကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့တယ် ဆိုတာ သိတာ "

"ဟင် ... အဲဒါဆို အဲဒီလူက မင်းအဖေ ဖြစ်နိုင်သလား "

ဝင်းအောင် အမေးကို မင်းထက်ခိုင် ခပ်သွက်သွက်ပင် ခေါင်းညိတ်ပြ ဖြစ်ကာ...

"သေချာသလောက်ပဲ တခြားသူဆိုရင် သတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ စွန့်ချင် စွန့်မယ် ဒါမှ မဟုတ် နောက်ဆံတင်းသလို လည်ပြန်ကြည့်နေမှာ လည်း မဟုတ်ပါဘူး "

"အေး ... အဲဒါလည်း ဟုတ်သားကွနော် "

ဝင်းအောင်က ရေနွေးတစ်ခွက်ငဲ့သောက်ပြီး ထောက်ခံ၏။ မင်း ထက်ခိုင် မျက်နှာ တင်းထန်သွားကာ...

"ဘာကြောင့် ငါ့ကိုမွေးပြီး စွန့်ပစ်တာလည်း ငါ သိချင်တယ်၊ မ လိုချင်ရင် အစကတည်းက မမွေးနဲ့ ပေါ့၊ အခု ငါ ဘယ်လောက် ဒုက္ခ ရောက်နေလဲ၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းနေလဲ၊ မွေးစားထားတယ်၊ ကျွေးမွေး

စောင့်ရှောက် လာခဲ့ရတယ် ဆိုပြီး ငါ့ကို မညာမတာ ခိုင်းစားနေတယ်။ ကလေးဘဝ ကတည်းက အရက်ဝယ်ပေးရ ၊ သူတောင်းစားလို ပိုက်ဆံ တောင်းပေးခဲ့ရနဲ့ ပြီးတော့ ကျောင်းကောင်းကောင်း မနေရ ပညာမသင် ရဘူး"

"ထက်ခိုင်း"

"ဘာလဲ"

"မင်း ထွက်ပြေးပါလားကွ"

မင်းထက်ခိုင်း မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်တက်သွားပြီး ...

"ငါ့ကို ကျေးဇူးကန်းခိုင်းနေတာလား၊ အတောင်စုံပြီဆိုပြီး ခြေစုံကန် ခိုင်းနေတာလား"

"ဘယ်လိုပဲ ထင်ထင် မင်းအတွက် မင်းရပ်တည်နိုင်အောင် လုပ်သင့် တယ်၊ ကျေးဇူးဆပ်ချင်ရင် မင်းပြည့်စုံမှ ဆပ်ပေါ့၊ ဒီလိုပုံစံနဲ့ ဒီလိုကြီး ရင်းပေးနေလို့ ရော မင်းကို အကောင်းထင်ကြလို့ လား"

မင်းထက်ခိုင်း အသံတိတ်သွားလျက် လည်နင်သွားတာကြောင့် ရေနွေးတစ်ခွက် ခပ်မြန်မြန် မှုတ်၍ သောက်လိုက်ရသည် ။ အနည်းငယ် သာ ကျန်သော ထမင်းပန်းကန်ကို တစ်ဖက်တိုးရွှေ့လိုက်ကာ ...

"ငါလည်း အဲဒီလို စိတ်ကူးတော့ ရှိတယ်၊ သွားလည်း သွားချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သွားရမယ် ဘာလုပ်စားရမယ်ဆိုတာ မသိဘူး"

"ရန်ကုန်မှာ တော့ ငါ့အစ်ကို ဝမ်းကွဲတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူက အဆောင်မှာ နေပြီး အလုပ်ပေါင်းစုံလုပ်တယ်ကွ၊ မိန်းမယူချင်လို့ ငွေစုနေ တာလေ၊ မိဘနဲ့ မိသားစုအတွက်ဆို အဲဒီလောက် ကြိုးစားမှာ မဟုတ် ဘူး ၊ ပျော်လည်း ပျော်တတ်တော့ မင်းအတွက် အဆင်ပြေမှာ ပါ"

"အေး ... အဲဒီမှာ အဆင်ပြေရင်တောင် ဒီမှာ တော့ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သွားဖို့ လမ်းစရိတ် မရှိဘူးကွ"

"ခက်တာ မှတ်လို့ ကွာ၊ မင်းအခု အလုပ်လုပ်တဲ့ ထဲက စုသွားပေါ့ကွ၊ အကုန်မအပ်ဘဲ တစ်နေရာရာမှာ အပ်ထားပေါ့"

"ဖြစ်ပါ့မလား"

"မင်းက ငတုံးပဲ၊ မင်းဘယ်လောက် အလုပ်လုပ်ရတယ်၊ ငွေရတယ် ဆိုတာ အိမ်ကနေတဲ့ သူတို့ က သိပါ့မလား"

"ငွေအပ်တာ နည်းရင်တောင် အိမ်မှာ ဆူလို့ ပူလို့ ဆုံးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဖေကဆို လက်ကပါမယ်ဆိုတာချည်းပဲ၊ အမေကလည်း ခေါင်းတွေ ဘာတွေ နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမ်ငယ်အားငယ်ပြီး ငိုမိတယ်၊ ငါနေချင်တာ ဒီလို ဘဝမျိုး မဟုတ်ဘူး "

"သေချာတယ် မင်းက ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ အသိုက်အဝန်းကြီးထဲက ဖြစ်ရမယ်၊ သားသမီးတွေကို မွေးပြီး စွန့်ပစ်တတ်တာ အဲဒီလို အသိုက်အဝန်းကြီးထဲက များ တယ်၊ ရှုပ်တုန်းကရှုပ် မွေးတုန်းကမွေးပြီး သူတို့ အရှက်ရမှာ စိုး၊ မိဘတွေ ဂုဏ်သိက္ခာကျမှာ စိုးပြီး ကလေးကို တစ်နေရာ သွားမွေးစွန့်ပစ်၊ အပြစ်မရှိတဲ့ ကလေးတွေက ဒီလို ဆင်းရဲသားမိသားစုထဲ ရောက်သွားရင် ဒုက္ခတွေတွေ့၊ အချို့ကလေး ရောင်းစားတဲ့ သူတွေ လက်ထဲရောက်သွားရင်တော့ ပြီးပြီ၊ တစ်သက်လုံး ခိုင်းစားခံရတော့မှာ ပဲ"

ဝင်းအောင်ပြောနေတာတွေက ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စရာ ကောင်းလှသည် ။ တကယ်လည်း အဲဒီအဖြစ်မျိုးတွေ သူလည်း ကြုံတွေ့ ကြားမြင်နေရတာပါပဲ။ သူတို့ ဈေးထဲမှာ ဆိုလျှင် သူငယ်စဉ်ဘဝကလို တောင်း

စားတဲ့ ကလေးတွေ မနိုင်ဝန်ထမ်းနေရတဲ့ ကလေးတွေ အများကြီးပင်။

ဒီလိုတွေ မကျွေးနိုင်ဘဲမွေး၊ တာဝန်မယူနိုင်ဘဲ မွေးပြီး နိုင်ငံတော်က တာဝန်မယူလို့ ဆိုပြီး အပြစ်တင်ချင်ကြသေးသည် ။ နောက် သူတို့ တာဝန်မဲ့သမျှ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေက တာဝန်ယူရတယ်၊ ပရဟိတသမားတွေက တာဝန်ယူရ၊ အလှူအတန်းတွေ အတွက် ရန်ပုံတွေတွေ ရှာရ။ တကယ့်ကို တန်ကြေးမရှိကြသည့် သူတွေပင်။

ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ယူကြမယ်ဆိုလျှင် ဒုက္ခသည် ဆိုတာလည်း ရှိမှာ မဟုတ်၊ မိဘမဲ့ ဂေဟာတွေဆိုတာလည်း ရှိမှာ မဟုတ်၊ ကိုယ့်မိဘအပေါ် သားသမီးဝတ္တရား ကျေကြမယ်ဆိုရင်လည်း ဘိုးဘွားရိပ်သာတွေ ပေါ်လာစရာအကြောင်း ရှိမှာ မဟုတ်ပေ။ အခုတော့ အသက်ကြီးလာတဲ့ မိဘတွေကို မပြုစု မစောင့်ရှောက်ချင်တော့ ဘိုးဘွားရိပ်သာကို ပို့ကြ၊ ငယ်စဉ်က ကိုယ့်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးဆိုတာတွေကို မသိကြ၊ ဘာကြောင့် လူတွေ တာဝန်မဲ့နေကြတာလဲ။

ရင်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲသံစဉ်တွေ မြင်နေတာမို့ ငြိမ်သက်နေသောအခါ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ဝင်းအောင်က ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်လိုက်ကာ ...

"ထက်ခိုင် ... မင်းဘာတွေ တွေးပြီး တွေဝေနေတာလဲ"

"ငါဒီလို ဘဝနဲ့ နေရတာ ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေမနပ် ဖြစ်ရမလား ၊ မိဘတွေကို စိတ်နာရမလား မသိဘူး"

"မင်းရဲ့ ကံဇာတာဆိုတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ လူတွေမှာ တစ်ယောက်စီ ကံဇာတာတွေက တူကြတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ချမ်းသာတဲ့ သူက ချမ်းသာတယ်၊ ဆင်းရဲတဲ့ သူက ဆင်းရဲတယ်၊ မိဘတွေရဲ့ ဂရုစိုက်ပြုစု

စောင့်ရှောက်ပုံပိုး ခံရတဲ့ သားသမီး ရှိတယ်၊ မိဘတွေရဲ့ စွန့်ပစ်ခံ သား သမီးတွေ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အနေနဲ့ ပြောရရင် တာဝန်မယူနိုင်ရင် မ မွေးခဲ့သင့်ဘူး"

"အဲဒါ ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ဒါပဲ တွေးဖြစ်နေတာ"

"အေး ... အဲဒီလိုပဲ အခု မွေးစားလိုက်တဲ့ မိဘတွေကလည်း မင်းကို ခိုင်းစားဖို့ သက်သက်ဆိုရင် ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်တာမျိုး လုပ်မ နေနဲ့ ပေါ့၊ မင်းကို စွန့်ပစ်တဲ့ နေရာမှာ ပဲ သေသေရှင်ရှင် ထားခဲ့လိုက် ပြီးတာပဲ၊ ဒီလို ဒုက္ခဆိုတာကို မင်းခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး လေ"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ သားသမီးတွေ မမွေးခင်က တော့ ငါ့ကို သူတို့ သားသမီးအရင်းလို ချစ်ခဲ့ကြမှာ ပါပဲ၊ ဒီကျေးဇူးတွေ ရှိခဲ့တာတော့ ငါမေ့ပစ်လို့ စော်ကားလို့ မရဘူးလေ"

"ဒါဆို မင်း ဘာလုပ်မှာ လဲ"

မင်းထက်ခိုင် ခဏတွေသွားလျက် ...

"ငါကြိုးစားကြည့်မယ်၊ ဒီဘဝကနေ လွတ်မြောက်ချင်နေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒီဘဝကို ငါ အရမ်းကြောက်နေပြီ"

"အေး ... ဒီထက်တော့ မဆိုးနိုင်တော့ပါဘူး၊ ယောက်ျားပဲကွာ၊ ဒေါင် ကျကျ ပြားကျကျ စွန့်စားကြည့်ပါ၊ တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်ဆို တဲ့ စကားလည်း ရှိတာပဲ"

"ဒီလို အားပေးစကားပြောတာ ကျေးဇူးပဲ ဝင်းအောင်"

ဝင်းအောင်ပန်းကို ပုတ်တာပြောလိုက်ပြီး စိတ်ထဲအနည်းငယ် ပေါ့ပါးသွားသလိုတော့ ရှိသည် ။ ဒါပေမဲ့ မွေးစားမိဘတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ တော့ မွန်းကျပ် ကြောက်ရွံ့သလို ရှိနေသေး၏။ ဒဏ်ရာတွေက အရှိုးရာ

တွေ ထပ်နေဆဲပါ။
